

VERTESELKES

DEUR

PIET HEERKENS S.V.D.

MEE VEUL TEEKENINGSKES VAN TIJS DORENBOSCH

P. HEERKENS S.V.D.

VERTESSELKES

DEUR

PIET HEERKENS S.V.D.

DE BOEREN VAN BAOKEL.

Wè waren die boeren van Baokel toch dom !
Zo dom waren nergens de boere !
Ik heurde d'r zetten en 'k laagde me krom ;
naa slao ik van rommeldebom op de trom
en ik zing van die Baokelsche toeren !

Ge weet wel waor Baokel in Brabant lee :
et lee aon den uitersten kaant, en
't bestao mar uit enkelde boerestee,
wè haai en wè waaie, — de weerelt, o jé,
is er toegestesseld mee kraante !

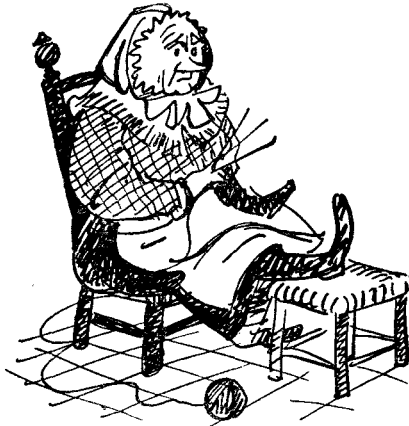
Ons taante Keeke, — dè weete gij wel, —
die wier geboren in Baokel ;
z'is laoter getrouwd mee 'nen Tilburgsche kel ;
d'r harses die werkte nie als te fel,
mar vertelle, dè kos ze miraokel !

Al wè'k van d'r weet over Baokels verlee,
dè zal ik van boven toe onder
aon öllie vertellen in 't lang en in 't bree,
lijk taante Keeke 't me veurverteld hee :
hoe lomper en plomper, hoe schoonder !

HANNES KAOHEL, VAN BAOHEL.

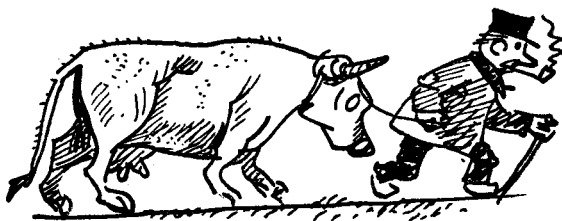
Waor de weerelt mee pepier
is toegeplekt, in Baokel,
daor woonde in vruuger tijen eens
een boerke, Hannes Kaokel ;
hij waar nog dommer as dom
en 't achterstuk van 'n verke
waar heel wè slimmer dan hij,
zoas ge nog wel zult merke.
Gelukkig ha' Hannes 'n vrouw, en
dè waar 'n vrouwke uit honderd,
'n slimme, 'n Baokels wonder dus
en op d'aander' uitgezonderd.
Dees Hanna Marie, die huis en hof
en hoef en al beheerde
en over boerke Hannes zelf
en heel de rest regeerde,

had eens d'r rechterbeen verstukt
en kos nie uit de voeten,
en tòch, et waar den hoogsten hoogen tijd,
een van de twee zu moeten

'n koeike gaon verkoopen, en wel
in Boekel op de mert.....
En Hanna Marie die naam et woord
gezeten aon den herd :

„Zeg Hannes, mergen is 't Boekelsche mert,
ik kan zo wijd nie loope ;
gij gaot dus mergenvruug daarheen
een van ons koei' verkoopen !
Och, kos ik eiges mar gaon, want gij,
ge bent zoo'nen dommen Hannes,
zo schrikkelijk dom, zooas er hier
in Baokel geen en eene man is !
Mar jè, ge moet op pad, m'ne man,
en ik raoi oe dees ten goeie :
ge neemt et dikke Rooike mee,
de vetste van ons koeie ;
en gij verkoopt et aon geen man
benejen de honderd en veftig ;
en zeg veural geen woord te veul,
mar haawt oe eigen deftig ;
geen domme dingen zeggen of doen !
niks zeggen is nog 't wijste !
En paas toch veur die kooplui op :
de biejers zijn de beste !
'ne Goeie kooper kijkt en kijkt
en vuult 'ns aon de koei,
dan doet ie ineens kordaot 'n bod !
Die praoters zijn geen goei !”

En Hannes Kaokel toog op pad
 van 't domme dörpke Baokel
 naor Boekel mee de vette koei,
 alleenig, Hannes Kaokel ;
 de taanden hield ie op mekaar
 en ie waar heel vaast besloten
 om wijselijk te zwijgen, want
 't is waor : die groote tooten,
 die praoters en die maawers, al
 die raoteleers en zwetsers
 dè zijn de ware kooplui nie,
 ik mot ze nie, die kletsers !

De kooplui kwamen langs de koei,
 ze vuulden en ze praotten
 en kwèèken dejen ze hard genug,
 mar Hannes daocht : wè'n zotte !
 Hij schudde alle-gedurig „nee !”
 op al d'r druk gekwebbel,
 hij kikte nie, hij knikte nie,
 nee, Hannes hield z'ne rebbel ;
 mar tege de middag bleef den boer
 alleen mee z'n koei op de mert,
 en daocht : ik gao mar weer naor huis,
 naor Baokel, want hier is et snert !

Dus Hannes Kaokel kos z'n koei
 in Boekel nie verkoopen
 en moes mee 't dikke Rooike weer
 naor 't verre Baokel loopen ;
 mar onderwege kwaam ie langs
 een openstaonde kerk, en
 dè waar 'n beeverdkerkske van
 Antonius mee 't verken.
 Ze kenden in die tije nog
 geen kerk bij hullie in Baokel,
 en Hannes daocht : wè'n raar café !
 er is zoo geen speктаoekel !
 Hij mee z'n koei deur d'open deur
 en ie keek 'r 's rond daorbinnen ;
 veurop, wè hoog, daor stond 'ne vent
 vlak achter 'n veld van pinnen,
 op ieder van die pinnen stond
 'ne witten stok te braanden.....
 zoo iet ha' boerke Kaokel toch
 nog nooit in d'ommelaanden
 van Baokel-dörp gezien gehad :
 et waar 'n fremd caféke,
 et waar d'r stil, hardstikke stil
 in 't raar estamineeke ;
 de gaasten stonden, stom, stok-stijf
 op blökskes tege paolen
 en schenen nie van plan om van
 d'r roesten af te daolen.....
 mar kijk, één ding stond Hannes aon :
 die kooplui zeeë geen steek,
 en den veurste mee z'n kuuske, kijk,
 keek naor zijn koei, én keek.....

Dè-d-is m'ne man, daocht Hannes, en
 dieë koopman is 'ne wijze.....
 „Ge-middag, meensch, ik kan mee ou
 wel praote ! — Moete gij ze
 nie van me koopen, hier, mijn koei,
 ze is zo vet as modder !

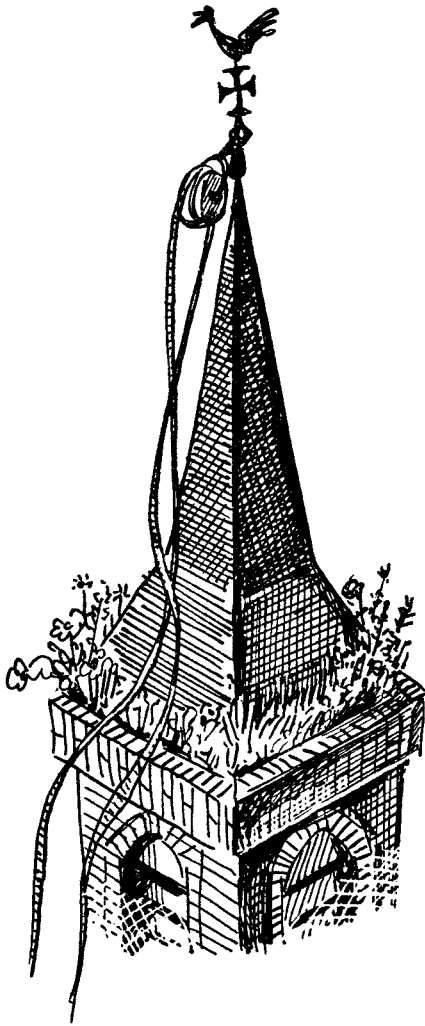
Ge krijgt ze veur honderdfeftig pop ;
 jao, 't is 'ne flinken slodder,
 mar, niks veur niks en veul veur veul ;
 zeg jao of nee, of knik 'ns ;
 Ge zegt zoo niks ? Is 't oe te veul ?
 Schud mee oewe kop of knik 'ns !
 Nou ? — Hedde gij puf of nie, dan gaaw
 want aanders gao'k naor Baokel ;
 ik haaw van zwijge, mar in 'n café
 daor raok ik aon de kaokel !
 Nog eens dus : jao of nee, meneer,
 en aanders kunde stikke ;
 of mot ik mee m'nen waandelstok
 'ns op oe mundje tikke ? !
 Ge haawt me stiekem veur den zot,
 ik heb oe wel in de gaote,
 mar dan kende gij Hannes Kaokel nie,
 ik zal oe leere praote !"
 En Hannes sloeg et gipse beeld
 finaol toe gruzelemente.....
 mar op den blauwe plavuizen vloer
 daor rinkelden..... de cente.....
 De köster waar gewoon z'n geld
 in 't hellingenbeeld te stoppen,
 want as zijn vrouw et in haande kreeg
 dan waar et naor de knoppe !
 En Hannes Kaokel vond 'ne zak
 mee wel driehonderd gulde,
 waormee ie laagend rap-rap-rap
 z'n zakken allemaol vulde.....

Toen bond ie et dikke Rooike mar
 aon een van de pileeren
 en mompelde, wè-d-ongerust :
 „naa zal ik 'm mar smeere !
 et dikke Rooiken is verkocht,
 dè's klaor gelijk 'n klontje !”
 En verder-op in 'n klein café,
 gaaf Hannes gul 'n rondje,
 en stapte toen weer stevig deur
 naor Hanna Marie in Baakel,
 de taanden op mekaar geklemd, —
 want van z'n druk gekaokel
 en van de slaogen mee z'ne stok,
 oei, Hannes, nie vergeten,
 daorvan maag Hanna Marie, de vrouw,
 in Baakel niks nie wete.....

Hij schudde thuis z'n zakke leeg
 op taoffel en zee : „Verdraaid,
 wie noemt me nââ nog „stommerik” ?!
 Ik zee genog gehaaid !”

„BAOKEL”.

Toen Baokel in de Peel
 nog lang geen „Baokel” hiette,
 en d'eerste kerk in 't dörp
 al op begos te schieten,
 jao, haost al verrig waar,
 toen kuierde den Dikke,
 den Börger van et dörp
 vol slimme dommerikken,
 'ns rond die kerk en zaag
 et gras al volop groeien
 op 't dak en in de geut.....
 „Goei voeier veur de koeie”,
 zoo mompelde den baos,
 „mar laastig om te maaie ;
 ik zal er dus et best
 'n koei op laote waaie ;
 die zal d'r al dè gras
 wel mee plezier afgraoze !”
 Den Dikke, nie veur niks
 den börger van die dwaozen,
 liet dus 'n koei omhoog-
 katrollen deur Van Dooren,
 de metseleer van 't dörp.....
 want boven aon den toeren
 hong nog katrol en touw
 tot sieraod van de kerk, en
 tot teeken dè den bouw
 eens verrig kwaam deur wérken !
 et Koeike kreeg 'n touw,
 dè zeker nie zu knappen,
 goed om de nek gekneupt.....
 Naa kunde hendig snappen
 dè-d-al de boeren en
 d'r knechten gaaw 'n hendje
 mee kwamen helpen, — och,
 mar toen de koei 'n endje
 omhoog geheschen waar,

toen maakte ze spektakel
en bölkte, erg benauwd :
„Bao-bao-bao-baake-Baokel !”
En al et slim geboert
riep : „Stop, want aanders stikt ze !”
„Laot stikken !” riep den baos
van 't dörp, „mar zuiver spreekt ze
den naam van 't dörpken uit :
we noemen et vort „Baokel !”
Zoo wierd et leste woord
van 't koeike een miraokel !
En dè-d-ocherm die koei
er 't leeven bij moes laoten,
daorover heurde in 't dörp
toe heden toe nie praote !
En dè ge 'r toe vandaog
et gras volop ziet groeien
op 't dak en in de geut.....
daor moete oe nie mee moeie,
want Baokel héé z'n kerk,
dè's al 'n heel miraokel,
en 't dörpke héé 'ne naam,
ge moet 'm loeie : „Baokel !”

DE DEUR VAN DE KERK VAN BAOKEL.

Dus Baokel had 'n kerk, —
dè waar een heel gebeure !
Mar 't waar me 't kerkske wel :
een kerkske zonder deure !
Van deuren ha'n ze in 't dörp
nog nooit nie heure zinge,
want deuren, goed beschouwd,
zijn nog mar vremde dinge !
Zo'n houtere stop-in-'t-gat,
zo'n plaanke gaoten-stopper
mee hengsels, klink en slot
en nog 'nen houteren klopper.....

Den börgermeester waar
eens ver op reis getogen,
naor Deurne, in de buurt ;
daor had ie, ongelogen,
zo'n stop-in-'t-gat gezien,
en, pas teruggekomen,
stuurde-n-ie den timmerman, —
hij hiette Jantje Doomen, —
naor Deurne om die deur
goed te bezien, — in Deurne
bekeek Jan goed dè ding
van achteren en van veurne.

„Ik maak ze nao”, zee Jan,
 „mar hoe d're náóm onthaawe! ?
 Zo'n deur is dus 'n deur!”
 Jao, Jantje waar 'ne gaawe! —
 „En deur 'n deur gao'k deur!”
 Wel honderdduuzend keere
 bleef Jantjen onderweg
 dè zinneke rippeteere :
 „dus deur 'n deur gao'k deur!”
 Toen is dè Jantje Doomen
 herhaolend „deur 'n deur
 deur” veur 'ne sloot gekomen ;
 hij naam 'ne raomscheut, sprong, —
 hij waar no' nie verslete! —
 en kwaam aon den overkaant

mar waar z'n „deur” vergete.....
 „Verdorie-nog-aon-toe,
 hoe kan 't oe overkomen
 dè gij zoo iet vergeet,
 gij, slimmerik Jan Doomen!”
 Mar hoe-t-ie daocht en daocht
 en deger prakkezeerde,
 't waar boter aon de galg ;
 en hoe-t-ie et ok probeerde,
 et woordje waar ie kwijt,
 hij waar et verlore gespronge,
 en ie mopperde in z'nen baord :
 „Jè, Jan, wè náá gezongen ?”

Hij semmelde dubbend deur
en 't wier al zuutjes döster,
toen 't woordje „deur” 'm weer
te binnen schoot, zóó, löster :
Jan Doomen liep verdraaid
in 't donker rats verloren
en kwaam daor veur 'n heg
van brem en scherpe doren ;
hij vrong en vreekte vreed
om deur die heg te komen,
en toen 't 'm lukte, riep
ie : „k Ben er deur, Jan Doomen ! —

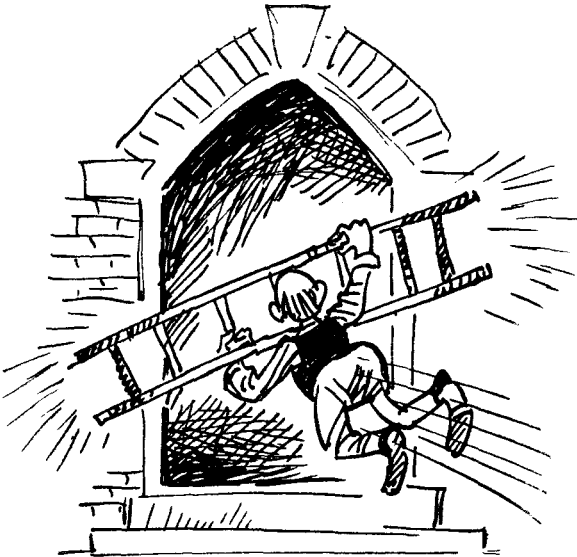

Er deur ! Er deur ! Dè-d-is 't !
Naa moe'k et nie meer vergeten !
Er deur ! Er deur ! Er deur !
Naa za'k et vort wel weten !"
En Jantje Doomen liep
en riep zo hard ie kos :
„Ik ben er deur ! er deur !"
liep dwars deur waai en bos,
deur slooten en deur heggen,
terwijl ie toepartoe
„ik ben er deur” bleef zegge.....

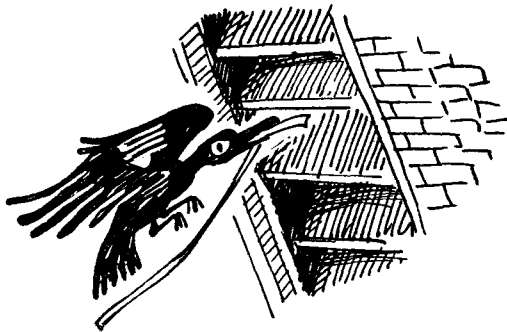
Zoo kreeg dan Baokels kerk
zo'n stop-in-'t-gat van plaanke,
en ze hee dè-d-aon 't zjenie
van Jantje Doomen te danke !

DE KÖSTER VAN BAOHEL.

De köster van Baokel,
Jan Voets, waar vergimme
den domste nog nie, nee,
et waar eenen slimme!
Eens moes dieë köster
in 't kerkske wè werken
en haolde in de buurt zoo
een leer, waor ze 't verken
op uithalden; 't houtje
leek Jan om te klimmen
bezunder geschikt toe,
want Jan waar 'nen slimme.
Hij kwaam over 't kerkplein
mee 't leerken aonstappen,
zôo, dwars veur 'm uit, en
naa kunde wel snappen:
die leer kos de veurdeur
nie deur, ochot neeë,

mar wie nie te slim is
 mot sterk zijn : drie treje
 gong Jan achteruit en
 toen rende-n-ie, mee 't leerke
 dwars veur 'm, op 't gat toe.....
 Te breed ! — Nóg 'n keerke !
 Hij liep nóg wè wuuster
 en 't wo' mar nie lukke,
 hy kos er die leer nie
 de veurdeur deur drukke.....
 Daor zaag Jan 'n kraai
 naor den tooren toe vliege,

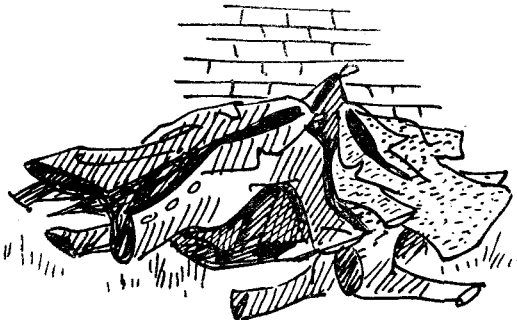
'nen pijl in den bek, en
 ze vloog, zonder liege,
 ineens deur et galmgat.....
 „Wel gatjevergimme,
 die kraai krijgt et verrig,
 riep Jan, 't is 'n slimme !”
 Toen viet ie z'n leerke
 zóó, tusschen z'n beene
 en ie slofte veuruit naor
 de deur..... en 'r deurheene !

Zó slim waar dieë köster !
 Hoe dom is 't gekaokel
 wanneer ge heurt zeggen :
 „De dommen van Baokel !”

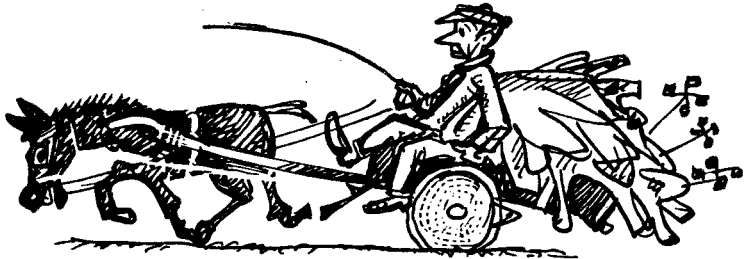
DE KERK VERDOUWD.

De Baakelsche kerk stond
te dicht bij de straot ;
, 'n fout van den dommen
pastoor", waar de praot.
't Waar geen en tut-tut om
'n nuuwe te bouwe ;
Jan Voets wies wel raad :
„Ons kerkske verdouwe !
Want douwe kost niks, dus
we douwen ons kerkske
'n end van den weg aaf !"
„Dè krijgen we verrig",
zee Tinuske Oomen,
'n lid van den raod,
„as de boere mar komen !"
„We doen 't", zee den börger
in naam van den raod,
„we douwen ons kerske
'n end van de straot !"

De boere van Baakel
die kwamen bijeen
en ze trokken d'r jassen
al uit om meteen
aon 't douwen te gaon,
mar Jan Voets, dus de köster,

dieën slimme, die zee
 „k Heb 'n veurstel, dus löster :
 we leggen ons jassen
 aon d'aandere zij
 vlak tegen de kerkmuur,
 dan zien we of wij
 wè vordere mee al
 ons sjouwen en douwen !”
 De boeren begossen
 d'r haand' te bespouwen.....
 „een-twee-húup ! een-twee-huup !”
 én gedouwd as er wier !.....
 Mar aachter et kerkske
 ree Toddeman Lier
 en die zaag daor die jassen
 en laoide ze gaaw
 op z'n waogeltje..... Sassen,

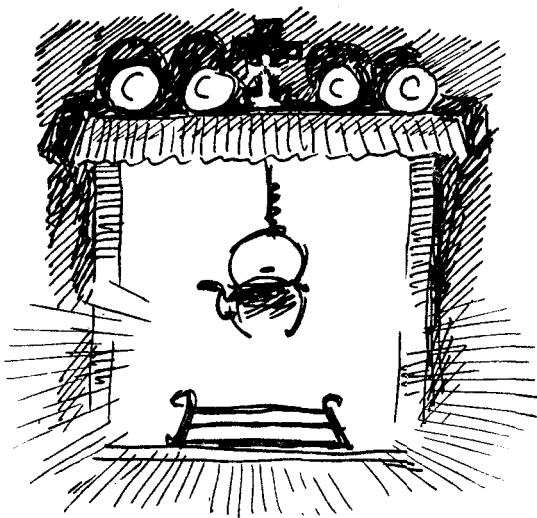

den Dikke, den börger,
 die gong zoo 's louwen
 of 't kerkske verschoof bij
 dè roepen en douwen.....
 Toen kwaam ie geloopen
 en bölkte : „'n Wonder !
 De jassen die liggen
 er ammaol al ónder !
 Haaw op ! Haaw op !
 Wè zijn me toch sterk !”

Toen stond ze vort góéd,
 die Baokelsche kerk !

DE GEMEENTERAAD VAN BAKEL.

Dom Baakel had ok
'ne gemeenteraad ;
de lejen die waren
wel dom, mar nie kwaod.
Eens hielden ze raad
in 't midden van Mert
en zaten te zaomen
rondom eenen herd ;
mar 't vuur van den herd
wier ontzaggelijk heet

en al die lejen
die raokten in 't zweet.....
er moes iet gebeuren
of 't waar al te laot,
den raad zu verschroeie !.....
Jan Voets wies weer raad :
„We staopelen kaawe
klot op et vuur !”

Zoo gezeed, zoo gedaon,
 en, is goeie raod duur,
 hij is góéd ; inderdaod
 et wier minder heet
 veur den Baakelschen raod !
 Mar de kaawe klot viet
 weer vuur onderhaand
 en den raod, ocherrem,
 verbraandde pekaant ;
 de lejen die kregen 't
 verschrikkelijk benauwd
 en vroegen mekaar al :
 „Waor zit toch de fout ?
 Hoe zulleme naaw aon
 den vuurdood ontgaon ? !”

Toen zagen ze 't hondje
 van Jannen opstaon ;
 den beest lee z'n eigen
 wè wijer van 't vuur,
 en heel den raod riep :
 „Zóó moet et sekuur !
 En ze schoven de stoelen
 'n end terug-huup ;
 en waar d'r conclusie
 nie zuiver en stuup ?
 „Hoe wijer van 't vuur,
 hoe minder stik-heet, —
 et is mar de kwestie
 dè ge dè wéét !”

2.

'n Jaor daarop waar
de raad weer bijeen ;
en den herd wier weer werm :
ze verschroelden d'r been ;
mar ze waren de list
van den hond weer vergeten
en zaten miraokels
te braoien, te zweeten.....
Goddaank zijn de boeren
van Baokel nie dom, en
ze zochten 'n afdoend
goei middeltjen, om
't gevaor van et gloeiëge
vuur te bezweeren
en daormee den braand van
d'r pooten te weeren.
Toen naam den börger
'n kloek besluit :
hij stuurde den booi om
de metselaar uit.
Frie Oomen die kwaam
al daolijk gelooopen

en kreeg bevel om
den herd gaaw te sloopen
en in een-twee-drie-vier
eene nuuwen herd
te bouwen, 'nen herd
die zo werrem nie werd,
'ne nuuwen herd die
wè wijer af stond.....
Frie Oomen die daocht
aon 't verhaol van dieën hond ;
hij ha-g-et gespeld uit
den Helmondsche kraant.....
Frie daocht : ze zijn hier
nie slim naovenaant !
Toen trok ie de stoelen
van al de lejen
'n end achteruit,
zoo enkelde schrejen !
En 't holp, verdulleme,
de raad waar gered ;
hij waar weer buiten
't gevaor gezet !
En 't jaor daarop is
dieën slimmen Frie Oomen,
as wijze man in
den raad gekomen !
Zoo groeide de wijsheid
van Baakel mee 't jaor,
veural wè betreft
dè braandgevaor !

3.

Mar nog 'n jaor laoter,
daor zaat weer de raod
in d'eigenste kaomer
mee wijze praot,
om over 'n kwestie
geducht te beraoje ;
mar 't vuur van den herd
begos weer te braoien
en enkele lejen
verbraandden d'r pooi'.....
Den börger wies raod :
hij stuurde den booi
om 'n groote kuip
en die liet ie gieten
vol mölk, zooas zij daor
de karnemelk hieten.
„Steek daor oe verbrande
pooten mar in !

'n Beter middeltje
kenneme geen !”
En 't holp as de foeter,
mar nao dè baoje,
toen kossen die boere
verduld nie meer raojen

aon wie al die voeten
beheurden! — De pooi'
ha'n allemaol eendere
teene! — Den booi
is toen bij den buurman
'ne riek gaon vraogen,
en kwaam er al gaa mee
zo'n ding aondraogen ;
hij staak dieën riek
in de kuip, en verdraaid,
et middeltje waar weer
heel slim en gehaaid :
de boeren die vúulden
d'r eige pooi,
zo leelijk prikte
de riek van den booi ;

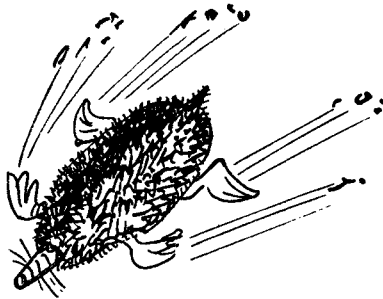

ze trokken d'r eigenste
voeten weer vlug
uit de witte mölk
van de kuip terug !

En zeg naa dan nog mar :
„Dom Baokel ! Dom Baokel !”
Ik zeg : 't is gelogen,
't is dom geakaokel !

DE MOL VAN BAOKEL.

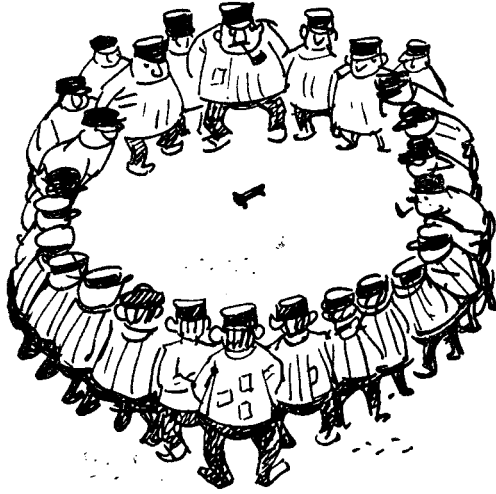
De Baokelsche boeren
die ha'n nog noot
'ne mol gezien,
toen Klaoske de Groot
'ne leevende mol vond
op z'nen ekker ;
hij riep den slachter,
hij riep den bekker,
riep al de boeren
toe ver in et rond
om 't ondier te zien :
et laag op den grond
in z'n piloowe pekske
te vruchten, te vringen
mee hendjes en vootjes,
zó'n vremde dingen.....

Den eene die zee :
— „et Is 'n soort meensch,
mar dan 'ne mislukte !”
Ze waren 't nie eens ;
'nen aandere zee :
— „'t Is 'n olliefantje !”
mar den dieë kreeg weer
van den derde 'n standje :

— „Zeg, bende naa staapel,
et is 'n jong verke,
dè kunde aon z'n doen en
z'n laoten wel merke!”

Den börgermeester
die kwaam daor al aon,
mee heel z'ne raod om
'm bij te staon ;

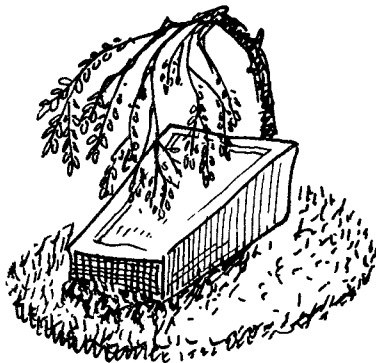

ze keken en keken
en gongen beraojen :
ze zouen et ondier
mar op laote laoiën
en 't gaa gaon verzuipen
in 'n ven of 'ne sloot !
Of zummet verbrande ? !
Dè-d-ondier mót dood !
— „Ik zal et wel slachten”,
zee Jan, de slachter,
„en worst er af maoken !”

mar Piggen, den pachter,
 zee : „Börgermeester,
 dè noot van z'n leeve !
 we kunnen et beter
 vergift ingeve ;
 misschien is 't den duuvel
 in eige persoon !"
 Toen zee den börger
 op plechtigen toon :
 — „We zullen et ondie-
 ter plaotse begraoven !"
 En al de boeren
 begossen te draoven
 om schuupen te haolen,
 en spaoiden terstond
 een graf veur den mol
 op Klaoske z'ne grond.
 En op dè graf kwaam
 'ne zerk van cement,
 waarop ge kost lezen :

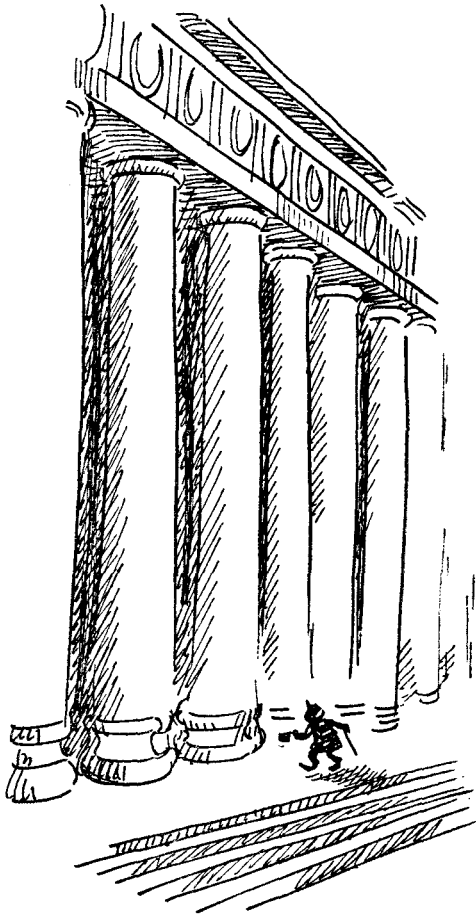

„N.N. — Onbekend.
 Hier lee begraoven,
 leevend en wel,
 een ondie, blend,
 en mollig van vel !"

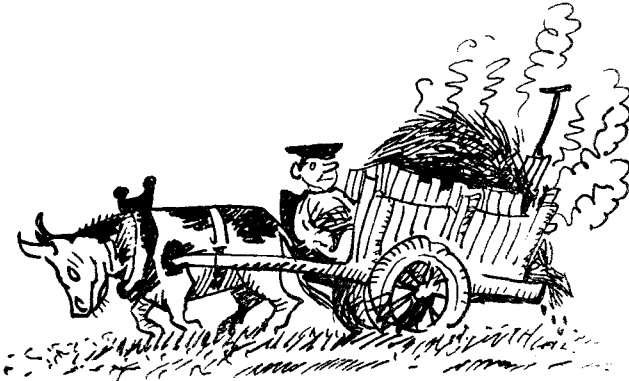
'T BAKELSCH BOERKE BIJ DEN PAUS.

'n Baakelsch boerken is eens gekomen
toe in de hellige stad van Rome,
hij maakte daor daodelijk apperentie
om ok te gaon op audiëntie

in 't groot paleis bij den helligen Vader.
Den helligen Vader zee : „Kom nader,
mijn zoon, — waar komt gij vandaan ?”

— „Oo, hellige Vader, ik koom van ons Jaan !”
 — „Onsjaan ? — Waar mag dát land wel liggen ?”
 — „Ons Jaan die hiet van-huis-uit Piggen !”
 — „Waar woont ge dan, mijn beste man ?
 Noem mij uw land en vertel mij ervan !”
 — „Ik woon in Baokel, hellige Vader !”
 — „Maar wáár ligt Baokel, verklaar u nader !”
 — „Wel vlak bij Deurne, mar ver van den Bosch ;
 't is enkele uuren gaons mee den os !
 „De Meierij” zoo hiet ons laand,
 et lee aon den uitersten wereldraand ;
 de wereld die is er aon drie van de kaanten
 rats toegeplekt mee aawe kraanten ;
 bij ons in de haai zijn me ammaol gezond ;
 en 't is er goei volk ; we verbranden den grond ¹⁾
 en de peerden die onze waogens trekken

is 't fijnste vleesch veur de lekkerbekke ; ²⁾
 de eenigste deur van ons huis is de schouw ; ³⁾
 de knecht slaopt er aaltij bij de vrouw,
 den boer bij z'n meid in saecla saeclorum !” ⁴⁾

1) turf.

2) ossenvleesch.

3) eenige in- en uitgang was 't deurgat, zonder deur ; tevens „schouw”.

4) de boer is de eenige knecht van de vrouw ; de vrouw is de eenige meid van den boer.

- „O maledicta Bacelorum !
- Gij kent uw katechismus niet goed !”
- „Oo, heilige Vader, vraog veur de voet !”
- „Dat wil ik eens doen ! Dus : hoeveel goden
aanbidt ge in Baokel ?” — „Bij ons is 't de mode
te zeggen van vier : den Vader, den Zoon,
den heiligen Geest en den Paus van Rome !”
- „'t Is goed”, zee den heiligen Vader, „en 't loon
wanneer u het leven wordt weggenomen ?”
- „Dè's pap mee suiker in saecla saeclorum !”
- „Sit benedicta Bacelorum !”

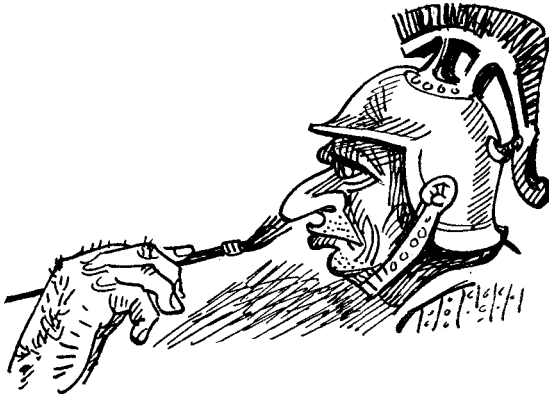
DE SCHILDERSREKENING.

Dees nota, opgesnord
uit Baokels papperassen,
kan oe as document
verbluffen en verrassen ;
ze is op perkament
mee 'n gaanzeveer geschreven
en dus de euwen deur
miraokels gééf gebleven ;
et is de nota van
'nen aawen Baokelschen verver
en aon de taol te zien
'nen echten kwaastenbederver.

„Eerst hè'k gerippereerd
de veertien kruiswegstaties,
toen nog wè bijgewerkt
de beelden en d'r facies.
Pilatus hè'k 'n nuuw
schoon bruukske aongegeven
en vliegepuntjes van
z'n wangen afgevreven ;

nen zulder in z'n boks
kreeg Simon van Cirene
en ok 'ne kousenbaand
aon allebaai z'n beene ;
ik streek 'nen nuuwen blos
op Magdalena's wangen
en 'k heb den moordeneer
weer aon z'n kruis gehangen ;
ik hèn Pilatus' vrouw
mar sloffen aongeschoten,
'ne nuuwe kuit gelapt
aon den soldaot z'n poote ;
'k heb aon z'n lange neus
wel twee uur ligge prutsen,

en uit z'n ijzeren schild
wè weggewerkt de butsen ;
den duuvel z'nen stert
hèn schoonder laoten krulle
en ok den pluim aon 't end
mee haor aon moete vulle ;
den beul hèn aon den erm
nuuw spierbollen gegeven
en onder z'n bobbelneus
et kneveltje bijgevreven ;

ok gaaf ik betere plooi'
aon drie van de weenende vrouwen ;
'ne Farizeeër kreeg
twee nuuwe wijje mouwen ;
Reus Goliath kijkt naaw
'n bietje meer verwilderd ;
'k heb op z'n grof gezicht
wè pösten bijgeschilderd ;
aon Pharao's leger hè'k
drie daogen ligge prutsen,
want zijn soldaoten ha'n
compleet verslete mutsen ;
ok hè'k 'nen dag besteed
aon Sint Antonius' verken ;
z'n stertje waar kepot !

drie uur hè'k moete werken
aon 't rad van Sint Cathrien
en aon den rooien rok
van Sinte Filomien ;
Kristoffel kreeg 'n broek
die nie zo leelijk strak zit ;
et is geen leeven in
'n broek die ongemak zit !
'k Gaaf koning David mar
'n nuuwe harp in haanden
en in z'ne mond 'n stel
spierwitte nuuwe taanden.

De rekening bedraagt
tien gulden vijftig centen".
Gezien en goedgekeurd
deur Baakel's kerkregenten.

AANDER VERTESELKES

VROUWKE MISERE.

Vrouwke Misère, zo errem as Job,
bewoonde een schuurke, zo klein as 'n schop ;
mar achter dè schuurke daor zaagde gij staon
'nen boom mee duuzende peeren eraon,
van die lekkere, zuute, sappige flappe.....
mar iederendeen die kwaam er van gappe !

Eens kwaam er 'n menneke, oud en krom,
bij vrouwke Misère-n-aonkloppen, om
wè-d-eten veur z'ne leegen derm ;
en vrouwke Misère zee : „Erm helpt erm ;
onneuzelen hals, kom gaaw in mijn huiske,
hier hedde mijn brood, maak mar gaaw 'n kruiske !”

- „En hedde dan éiges nog iet veur oe maog ?”
- „Bè-neeje, geen kruimeltje meer vandaog !”
- „Mar meenske, dan komde in hongersnood !”
- „Bè-neeje, 'ne mensch gao zo gaaw nie dood !”
- „Ge bent 'n goei ziel ! — En hedde te klaogen,
dan meugde aon mijn één vraogske vraogen !”

En vrouwke Misère verzuchtte : „Och,
ik zee wel erm, mar ik hè' toch genug !
De dieven die zijn hier mijn eenigste plaog,
ze steele mijn peere weg, alle daog' !
Ik wo' dè die dieven en lekkerbekken
vort aaltij aon mijnen boom bleven plekken !”

— „Dè zal gebeure !” zee 't ventje, en 't gong !
En lijk as den boom stikvol peeren hong,
zoo hong aon den boom, den mergen daornao,
een bende bengels te bemmele, jao,
mee al d'r moederkes aon d'r beene.....
mar lós kwaam er van die bengels geenene !

En vrouwke Misère ha' lol veur tien :
naa kos ze d'r peeredieven dan zién !
Ze liet ze hange toe 's avons laot,
toe schaand van de burenen en heel de straot !
Van dieën dag aaf ha' ze peere mee hoopen,
ze kos er van eten en ok nog verkoopen !

Mar, op 'ne merge kwaam..... Pietje den Dood.....
hij klopte aon de deur en et vrouwke verschoot.....
al waar ze versleten en errem en oud
ze waar nie bizunder mee Piete vertrouwd.....
— „'t Is tijd”, zee Pietje, „dus vrouwke Misére,
gao gaa mee me mee, al doede't nie geere!”

— „'t Is goed”, zee vrouwke Misére, wè bleek,
terwijl ze omhoog in den peereboom keek, —
„mar 't is vandaog nog al dorstig weerke,
Piet, hedde geen zin in 'n lekker peerke?
Toe, klimt er mar in, ge hèt ze veur 't vatte!
A'k dood zee komen de jong' ze mar jatte!”

En Pietje den Dood, onneuzelen hals,
ha trek in die peere : ze zagen er malsch
en sappig en rijp, aonlokkelijk uit.....
hij klom in den boom... en bleef plekken aon 't fruit!
— „Daor hangde gij naa”, riep vrouwke Misére,
„ge hangt er heel goed, al doede 't nie geere!”

Van dieën dag aaf gong geniemand meer dood ;
al vielde in 't waoter, al aate geen brood,
al ree er 'ne waoge mee tunnekes bier
rats over oe keel, dè derde oe geen zier ;
al hadde soms iemand z'nen hals afgesnejen,
veur dood-gaon had ie geen kaans en geen rejen !

Den Dood zaat gevangen, d'ellende die bleef,
en iederendeen die gong buiten de schreef ;
de daogen van Noë die kwamen weerom
omdatter den Dood in dieën peereboom klom ;
et wier d'r 'n weereld vol lol en misére,
'n kermis vol tobbers, vanwege die peere !

Mar vrouwke Misére vroeg zoo 'ons aon Peer :
— „Hoe gao-g-et nog mee oe daarbove, meneer ?”
— „Och, lao' me toch los, — ik mot aon den streup,
want heel de weereld die raakt in de kneup !”
— „Ge hangt daor veilig”, zee vrouwke Misére,
„Ik laot oe nie los, want ik leef te geere !

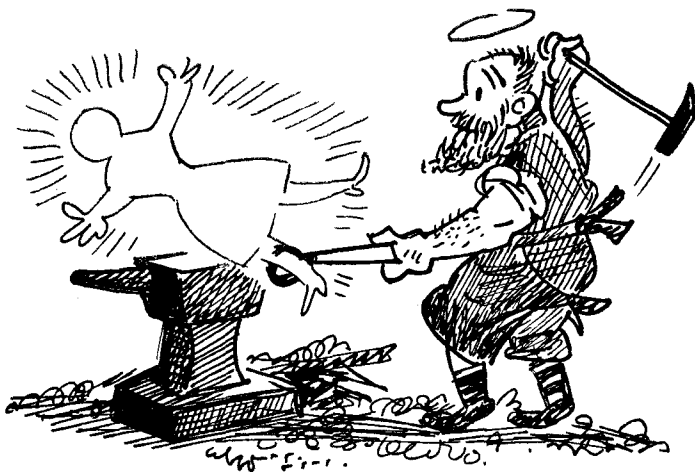
Mar 'k heb 'n veurstel : ik laot oe weer vrij,
wanneer ge mijn aaltij laot leeve ! — Naa gij !”
— „Akkoord !” zee Pietje, „dè neem ik aon,
toe 't end van de weereld toe meude bestaon !”
En Piet ervandeur..... En al heurde 't nie geere :
Den Dood leeft nog aaltij, — en ok de misére !

DEN EERSTEN AOP.

't Waar in de daogen van Sinte Eloi,
den helligen smid, die et leelijkste mooi,
de kapotste dinger weer héél kos smeje,
net of z'n haande soms wonderen deje ;
ze déjen et ook, en soms kollossaol,
dè za'k oe bewijze mee 't volgend verhaol :

Eens kwaam er 'n vrouwke, oud en krom,
verrimpeld, versleten, z'n smidsen in, om
bij den helligen smid d'ren nood te klaogen.....
'nen hellige meensch kan geen klaogen verdraogen :
Eloi viet et wijfken en staak et in 't vuur
van z'n gloeiïge smis wel 'n hallef uur
en trok aon den blaosbalg en stookte en pookte
toe 't vuurke goed gloeide en 't schaawke smookte ;
toen viet ie de gloeiïge vrouw mee z'n tang
en lee z'op den aombeeld en haomerde lang ;
hij haomerde, klopte en beukte op 't wijfke
toedet er op 't lest, mee 'n aorig, lief lijfke,
een geef jong vrouwke van 't aombeeld sprong
en giechelend : „Daank oe, Elooike !” zong.....

'ne Concurrent van Elooi ha' van buiten
't kerwaaike stiekem beloerd deur de ruiten ;
hij stapte naor huis en ie viert z'n aaw,
verrimpeld vrouwke en stopte ze gaaw
in 't vuur van z'n smis en ie stookte en pookte
toe 't vuur goed gloeide en 't schawke smookte ;
z'n vrouwke kermde en ketterde fel
gelijk eenen duuvel in d'erregste hel ;
mar et smidje ha' zin in 'n schoon jong wijfke
mee 'n geef en 'n slaank jongemeiskeslijfke, —
hij stookte ze gloeiïg en smeedde er op los.....
mar 't wier geen maagdeke, lief van blos,
nee 't wier een monster, zwart en afschuwelijk,
geen meensch meer gelijk, nee, effenaaf gruwelijk...

Den smid, ocherm, liep ten ende raad
mee de vrouw in z'n tang dwars over de straot
naor Sint Elooi, dieën hendigen smejer.....
„Verkoold en verprutst”, zee Elooi en ie lee er
't verpeuterde vrouwke in 't vuur van z'n smis
en smeedde 't wè geef mee gebonk en getis ;
hij maakte 'r nog van, och, wè zu ie er van maoke ?
'n Schoon meiske? - Och nee, mar op stuk van zaoke:
't waar tóch weer 'n wonder : ocherrem, et schaop
wier bijgesmeed toe 'nen leevenden aop.....

Zoo wier den eersten aop hier op eerde geschaopen !
'ne Lomperik mot geen wonder nao-aopen !

DARTIG JAOR.

— „Dertig jaren moogt ge leven”,
zee den Schepper in 't Paradijs
tegen den ezel, grauw en grijs.....
— „Dertig jaore lang die slaogen
en die zwaore laaste draoge ?
God-ochot, maag ik Oe vraoge :
kan et nie korter ?” — „Achttien jaar ?” —
— „Goed”, zee den ezel, „'t is veur mekaar !”

— „Dertig jaren moogt ge leven”,
zee den Schepper tegen den hond.....
— „Dertig jaor ? — Hoe krijg ik ze rond ?!
Zonder taanden, zonder haore,
zonder blaffe twintig jaore ?!
God-ochot, Ge moet me spaore !” —
— „Twalef jaren zijn dan uw deel ;
bijt en blaf en duld gestreel !”

— „Dertig jaren moogt ge leven”,
zee den Schepper tegen den aop.....

— „Dertig jaor, ik, errem schaop!!
Dertig jaor jong' aopkes wekke,
dartig jaore snuite trekke
naor de zotten en de gekken?!” —
— „'k Geef er u tien dan, ja, 't is waar,
uw comediespel is zwaar!” —

— „Dertig jaren moogt ge leven”,
zee den Schepper tegen de meensch.....
— „Dertig mar?! — Dan kan ik geeneens
plannen smeje nao m'n trouwe,
geen familie goed opbouwe.....
laoten we 't op honderd houwe.....!” —
— „Neen, geen honderd, luister even:
'k Laat u naar dit schema leven :

„Na uw dertig menschenjaren
kijrgt ge 'r achttien van den ezel!
Draag die last niet als een kwezel!
Dan nog twalef van den hond,
slechte tanden in uw mond,
schor uw stem! — En bovendien
van den aap nog 'n jaar of tien;
denk dan : als een aapje leef ik
en comediestukjes geef ik.....” —

„Daankoe, daankoe, lieven Heerke
veur die toemaot van mijn leeve,
'k zal Oe aaltij dankber bleeve!
Dartig, achttien, twaalf plus tien:
zeuventig jaor! — Ge zult et zien,
dè'k Oe aaltij ijverig dien!” —
Erme meensch, wè liepte werrem!
Naaw is 't een-en-al gekerrem,
ondaank en geklaog, ocherrem!

(Vrij naar Goldau).

WENTER EN LENTE.

Den aawen Wenter zit in z'n hut ;
et is er koud en döster ;
ge heurt 'm mompele, löster :
— „Ik zee verdraaid nie prut !

Ik blaos, en al et waoter
in sloot' en vennen staot er
versteend en stijf van schrik !"
Wie is er sterk lijk ik ? !

„Klop-klop”, klinkt op de deur.....
— „Wie is er ?” vraogt de Wenter.....
'n Kenderstem : „Gij bent er
zo machtig, lijk ik heur ? !” —

— „Dè ben ik ! — As ik blaos
versteent et zachte waoter !” —
— „Mar ik blaos en et gaot er
weer loopen as 'nen haos !”

— „Ik koom, — en de blaoier vallen
morsdood op waai en weg !” —

— „Ik koom, en op boom en heg
ontbloeie weer duuzendtalle !” —

— „Ik fluit, en wit as krijt
zijn straote, wege, waaie
de kaawen en de kraaie
zijn al d'r eete kwijt !” —

— „Dan aosem ik, hers en geens,
en al oe krijt is heenen,
en zellef neemde oe beenen
en foetsjie bende ineens !” —

.....

Daor slao de veurdeur open,
de Lente staot er veur...
gaaw is de Wenter deur
de keuken weggeslopen.....

Dan klapt et kiendje Lente blij
in allebaai d'r hendjes,
en 't laagt zo zuut en fijntjes.....
't was in 't begien van Mei !

'T VERKEN EN DE MALDER.

Een spekvet verken zaat in 't kot
en sloeberde z'n zooike ;
daorbuiten zong mee zuut genot
'ne malder in z'n kooike.

't Verke waar aaltij oppernuut
om nuuwe sloeber aon 't knorre ;
en 't sloeberde gulzig zuur en zuut
om lekker vet te worre.

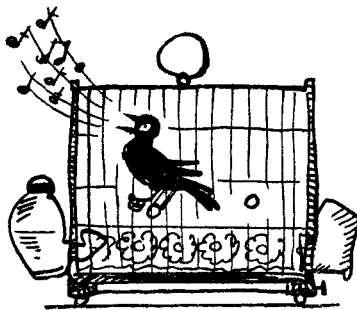
De malder zong et plaatske vol
mee zotte tirelatijntjes,
mee luid gefluit, mee hol gerol,
mee fraozelinge fijntjes.

Eens, toen de staldeur openstond
begossen die twee te strije ;
ik heurde-n-et aon mee ope mond
en lösterde van opzije.

et Verke bromde : „Toe boer, toe boer,
'k hèn trek in nuuwe sloeber !”
De malder giechelde : „Tirelatoer,
ge bent 'ne gulzigen sloeber !”

et Verke riep : „Van Halder, veuruit,
'k moet voer, ik moet voer, 'k moet voeier !”
De malder laagde et verken uit :
„'k moet poe-, 'k moet poe-poe-poeier !”

— „Zeg prulding, haawt oe straante kwijk ;
wè hedde aon dè-d-euwige fluite ? !” —
— „Ik fluit omdè'k moet, ik ben er zo rijk,
m'n görgeltje kan ik nie sluite !” —

— „Dè's klets, ge fluit om de duite misschien,
om waoter of zaad in oe kooike !” —
— „Oei-oeie-nee, leevend spekmasjien,
'ne malder die fluit nie om 't brooike !” —

— „Ik freet me dik, liefst alle ketier,
ik haaw van geen aandere dinge !” —
— „En ik fluit me dik van puur plezier,
'k moet zingen en zingen en zingen !” —

- „Staapelbesjokke, dè bende gij, bruur !
'n Dier leeft alleinig van vreete !” —
— „'n Leevend baggermasjien, gebuur,
kan zó iets toch nie weete !” —

Dees moelgevecht is noot nie beslist
op 't erf van boer van Halder ;
want 't verken is 'ne materialist,
en idealist is de malder !

INHOUD :

	blz.
De Boeren van Baokel	5
Hannes Kaokel, van Baokel	6
„Baokel”	12
De Deur van de kerk van Baokel	14
De köster van Baokel	17
De kerk verdouwd	19
De Gemeenteraad van Baokel	21
De mol van Baokel	27
't Baokelsche boerke bij den Paus	30
De schildersrekening	33

Aander vertesselkes.

Vrouwke Misére	39
Den eersten aop	43
Dartig jaor	45
Wenter en lente	48
't Verken en de malder	50

Van denzelfden dichter zijn reeds eerder bij Drukkerij Henri Bergmans te Tilburg verschenen, de volgende verzenbundels in Brabants dialect:

Den Örgel . . . (uitverkocht)
De Mus (90 ct.)
De Kinkeduut (90 ct.)
Brabant (f 1.50)

Deze bundels zijn in elken boekhandel verkrijgbaar.

Hier volgen eenige Persuittreksels:

DE MAASBODE:

Het moet gezegd zijn, dat deze pretentielooze en volksche liedjes, in het kader waarin ze staan, **frappante kwaliteiten** bezitten. Ze zijn volksch in den goeden zin van het woord, ze zijn voor alles **direct** en **zuiver van sentiment**.

Deze dichtkunst is verwant aan den spreekwoordelijken trant, waarin een vroeger geslacht zich uitdrukte; er zit veel levenswijsheid in, die zonder een schijn van waanwijsheid wordt gedebiteerd.

U. N(ooteboom.)

DE RESIDENTIEBODE:

Wij hebben niet steeds met zooveel en zoo groot genoeg van een bundel verzen genoten, als van deze; maar nooit ook hebben wij ons **zoo afkeerig van en onmachtig tot het plegen van litteraire vivisectie** gevoeld, als na het verkwikkend verslinden van deze spontane poëzie.

Wanneer men kennis maakt met **een verzenbundel vol echt, sprankelend leven, recht uit het hart en naar het hart toegeschreven** en daarbij geheel in het Brabantsche dialect, dan denkt men wel even aan de problemen die op kunnen worden geroepen rondom regionale litteratuur, — maar als er één remedie is, genezend van alle „problemerigheid”, dan is het een bundel van Piet Heerkens.

Men moet deze versjes, deze zangerige deuntjes lezen, liefst hardop, wanneer het dialect tenminste geen onoverkomelijke hinderpalen biedt; en ieder die maar een greintje zangerigheid in eigen wezen heeft, zal zijn vreugde beleven aan deze echt hartelijke, want zoo van harte gezongen, — poëzie. — Er zijn er bij, waar men zóó een melodietje bij zou willen maken; in andere zijn natuurgeluiden geestig verklankt; in weer andere is een brokje typische folklore verwerkt; **uit alles proeft men Brabant en het Brabantsche volk op zijn mooist, op z'n best.**

DE VOLKSKRANT:

Pater Heerkens kan het zingen klaarblijkelijk niet laten. — De gedichten van Pater Heerkens mogen bij wijze van erenaam „liedjes” heten, zoezer roepen ze met hun zangerige maatval en klankenspel een wijsje in het hoofd. 't Is vreemd, maar onwillekeurig wil je bij het lezen van de „Mus” bij ieder gedicht een deuntje gaan neuriën. Je zoudt niet weten wat-voor-een, maar toch.....

ONS EIGEN BLAD:

Men staat inderdaad verbaasd, **hoe warm en melodieus, hoe volks en zangerig** deze Tilburgenaar zijn Brabantse deuntjes tiereliert. We hebben er van genoten en we raden **alle Brabantse onderwijzers en leraren** aan: laat dezen örgel bij tijd en wijle **ook in de klas** eens een deuntje afdraaien. De jeugd zal er niet minder van smullen dan gij zelf en er **Brabant te meer om gaan liefhebben**. De „heem” in de school betekent zeker, en niet het minst, de heemtaal in de school. Fr. S. R.

HOOPER LEVEN :

Taalzuiveraars zullen er om grinniken. Maar een mensch met het hart op de rechte plaats versmaadt zulk een intermezzo niet, dat hoegenaamd geen aanstellerigheid vertoont, doch knap ineengestoken is, en door z'n volksche klanken en sappige wendingen dikwijls ons meer nabij staat dan veel hoogdravenden onzin.

DE RIJKSEENHEID :

De voorliggende bundel geeft ons een heerlijken blik in het eenvoudige, diepgelooovige, kinderlijk-blijde hart van den schrijver:

Hoe goed doet het, plotseling als een glinsterende lichtstraal (te midden van een stroom van moderne „litteratuur”) de „MUS” te ontmoeten, die ons even de droevige wereld van heden doet vergeten en ons met zijn schalksch getijl doet lachen en mee-genieten van al wat hij op zijn rond-fladderen ziet in Gods vrije natuur!

Hoe goed doet het, te midden van de tragische, zuchtende, vechtende wereld, plots te staan tegenover een mensch, die diezelfde wereld langs zich heen laat gaan met een onbezorgd, blij hart, die ons meesleept in zijn lach en die zijn vreugde op ons doet overslaan!

LIMBURGS DAGBLAD :

Een nieuwe Pater van Meurs, maar wel een onmiskenbaar eigen geluid.

Hij zingt van allerlei eenvoudige zaken, van kinderen en bloemen, van de zon en het water en de wei, en hij doet het met een kennelijk plezier om de schoonheid en de goedheid van alles.

't Is een-en-al zang van het zuiverste soort.

En zoo is elk gedichtje een verrassing.

Daarbij is het boekje **koddig-vermakelijk geïllustreerd** door Tijs Dorenbosch.

NIEUWE VENLOSCHÉ COURANT :

Humor is niet grof en goor, maar zuiver en fijn.

Pater Heerkens, die we even lieten zien als **Gezelliaansch natuurgevoelig**, geeft zulke **kostelijke volkshumor**, wat trouwens Gezelle ook deed.

DAGBLAD VAN NOORD-BRABANT :

Wat deze **Brabantsche dichter in hart en nieren** ons brengt, is **zuiver ongekunstelde taal, poëzie van een aantrekkelijke primitiviteit**, die juist daarom zo schoon is, wijl zij **onmiddellijk aanspreekt**. Poëzie die niets heeft van het „raadselachtige” dat vele moderne gedichten tot ware hersenstrubbels maakt.

TILBURGSCH STUDENTEN-WEEKBLAD „VIKING” :

.....een stroom van versjes en liedjes. Hij kwettert het letterlijk uit in een reeks van vlot-lezende rijmpjes, in één trek neergepend vaak zeer origineel en geestig met voornamelijk gegevens uit het dagelijksche leven; lachenderwijs worden ons waarheden geleerd over dood en leven; in veel speelsche rijmen uit de schrijver zijn liefde voor de kinderen en de dieren.

NIEUWE TILBURGSCHÉ COURANT :

De dichter laat zijn „taal” jubelen en dansen en springen in gemoedelijk-vroolijke en ernstige liedjes.

De versjes bekoren door hun eenvoud maar vooral door hun dartelend ritme en den klankenrijkdom en de levensvreugd die er aan alle kanten uitspettert.

PROVINCIALE NRD.-BRAB. EN 's HET. CRT. :

Het werden geen zwaarwichtige gedichten, geen verzen waarmee we in diepen ernst wegruipen en die ons pakken door ontroering en taalschoonheid. Het werden dingen uit en voor het volkschhart, speelsche dingetjes, die een glimlach weten te tooveren, met even een glimpje weemoed er door, even soms een diepen toon, maar dan weer opvlinderen als kinderrijmpjes blij en vlot.

Men voelt zich bij het lezen van dit werkje als 't ware genoegelijk aan 't buurten bij een jovialen en gastvrijen Brabander, bij wien men met plezier nog wat blijft „plakken”, omdat hij u zoo kostelijk en toch ook met den ernst van een gezonden en zich van het leven bewusten geest, bezig weet te houden.

„ONS TILBURG” :

Zoowel om de verzen van Pater Piet Heerkens, als om de teekeningen van idee voortreffelijken illustrator, die Tijs Dorenbosch is, moet dit boekje van de hand vliegen en seffens en subiet in een-twee-drie uitverkocht zijn. Die mannen-broeders hooren bij mekaar bijna zooals de kaars en de gietvorm; en als de kaars gereed is, komt er een vlammeke boven uit van zuivere Brabantsche kunst.

...dat Heerkens de **zotste en de zoetste deuntjes** uit den örgel weet te lieren, en **liekes van leut en van vroomheid**, uit de kinder- en de vogelwereld, van het stadsvolk en van den buiten, stemmingen uit de natuur en het leven, instantaneetjes en filosofiekes, **alles klaar van geluid** en dikwijls zoo muzikaal, dat men weifelt en twijfelt of het van gecomponeerde muziek nog muzikaler kan worden.

Ik meen dat **voordrachtskunstenaars** goed zullen doen, het bundeltje niet voorbij te gaan; in ieder geval **hoop ik, dat menig vers eerlang tot het geestes- en harte-bezit van ons Brabantsch volk zal behooren.**

Heerkens heeft andermaal waargemaakt, dat er maar (!) een poëtisch gemoed en zeggingskracht noodig is, om willekeurig taalmateriaal om te scheppen tot een ding van schoonheid.

Zijn schoon bezit is een ziel vol zang en vroomheid, een wakker oog en een gezondmakende liefde voor het eigene. M(ichels.)

DE NIEUWE EEUW :

Pater Heerkens zal voor méér vrienden zijn „örgel” moeten draaien dan hij wellicht zelf vermoedt. Zoo pretentieloos, eenvoudig, vol klank en vlotheid klinken ze, dat ze boeien en bekoren moeten.

De örgelliedjes zijn van goeden, volkschen eenvoud, met smaak, gekozen en met warme liefde voor taal en streek gecomponeerd.

DE VACATURE :

Het sympathieke, levende document van liefde voor Brabant.

Piet Heerkens schrijft verzen, die door de sappige sprake waarin ze geschreven zijn een sfeer van intense gezelligheid en vreugde scheppen, zóó dat de lezer zich menigwerf zal gevoelen als Gezelles „bladjen op het water”.

ST. JANSKLOKKEN :

Draait dieën örgelman nog meer van die plaatjes? — En krabbelt dieën teekenmens nog meer van die aorige krulleskes? — Geeren, heurre!

BOEKENGIDS :

Kijk, zoo weer iemand die een natuurgave bezit. Dat zijn me nu zezing-tel-wiegeliedjes, niet op commando, maar uit de sappigheid van folklore. 't **Zingt zóó, direct, en 't is fijn**, ook de uitgave en de illustratie. De dichter bevestigt zijn naam als talentvol beoefenaar van het lied in dialect: gul en smaakvol.